

Щільний сивий туман огорнув місто. Вуличні ліхтарі, ледь схиливши у поклони свої голови, обрамлені тьмяно-жовтими німбами світла, майже не розсіювали навколишнього мороку. Панувала мертвотна тиша, лиш коли-не-коли дзвінку німоту порушував шурхіт крил котроїсь пташки, яка, стрепенувшись уві сні, намагалася відігнати страшні марення. Та ще бродячі пси вряди-годи десь далеко нагадували про себе протяжним гавкотом.

Самотній ворон нетерпеливо походжав туди-сюди по майже всохлій, схожій на покручені артритом пальці гілці старого дерева, що росло на площі біля Ратуші. Із кожним подихом вітру голе віття з моторошним звуком шкрябало брудно-жовту стіну Ратуші. Час від часу птах зиркав своїм темно-коричневим

оком на круглий підсвічений циферблат годинника на будівлі. Коли обидві стрілки показали північ і навсібіч полинуло глухе «Бом!», ворон розправив чорні з синюватим відливом крила і легко змахнув ними, прямуючи додолу. За мить на місці, де мав би приземлитися чорний птах, навпочіпки сидів оголений молодик.

Піднявши голову, він випростався і повів плечима, ніби хотів розім'яти їх. Роззирнувся: навколо ні душі, однак причинне місце сором'язливо прикрив долонею. Перейшов площу і пірнув у поближні чагарники, звідки дістав пакунок із одягом. Натягнув джинси, толстовку, зверху — шкірянку, опісля сяк-так пригладив середньої довжини хвилясте волосся. Намацав пір'їнку, після чого двома пальцями відкинув її подалі від очей.

— Кляте пір'я! — промовив зі злістю.

Поплескав себе по кишнях, шукаючи цигарки. Чиркнув запальничкою, і крихітний вогник на мить освітив його обличчя — темні, мов гріхи, очі, обрамлені довгими густими віями, чуттєві вуста, легка щетина на вольовому підборідді. Справді, він був до біса гарний і знав про це. А ще не раз чув у свій бік

слова «небезпечний» і «звабливий» (а також варіації їхнього поєднання), на що тільки задоволено всміхався.

«Гординя — один із найбільших гріхів», — крутилося тоді в його голові, але він тільки сердито струшував чорнявим чубом і цвіркав слиною десь убік — плювати він хотів на всі заповіді й закони. Так, його можна було б порівняти з вродливим грецьким богом, якби не одне суттєве «але»: він помітно накульгував.

Припадаючи на ліву ногу, хлопець попрямував до ошатного будиночка на розі вулиці. Здавалося, кульгавість не завдавала йому жодних незручностей. Хтозна, можливо, хлопець настільки зріднився зі своєю травмою, що вона його не турбувала навіть у негоду. І тим паче не применшувала його чарівності. Що ж, Гефест теж накульгував, та це не завадило йому здобути серце Афродіти.

Підійшовши ближче до будинку, хлопець помітив, що вікно розчинене навстіж, а вітер так лопотить фіранками, аж ті напнулися, мов вітрила. Не чекаючи на запрошення, він легко підтягнувся й опинився всередині. Кинув погляд на розгардіяш і криво всміхнувся. Ступив

крок — і навколишню тишу прорізав хрумкіт скла. Злегка припідняв підощву череви́ка — срібна рамка для фото.

— М-м-м... Ну хіба ж так можна? — повертів у руках світлину привабливого чоловіка. — А ти тут до біса гарно вийшов. Мачо! Знав би ти, голубе, які в нас на тебе плани... Утік би. Але від нас не втечеш, тим паче коли прийшов сам і добровільно.

Хлопець іще трохи понипав кімнатою, аж доки на підвіконні не примостився інший ворон. Він голосно каркнув, ніби вітаючись. Замить на тому ж місці, перекинувши ногу на ногу, опинився статечний чоловік аристократичної зовнішності. Трохи в літах, обличчя видовжене, чоло пряме й високе, ніс ідеально рівний. Тонка лінія світлих, наче вицвілих на сонці брів, вузьке підборіддя, волосся кольору солі з перцем. Статуру мав худорляву й підтягнуту. Такі навіть у старості виглядають красиво.

Чоловік кахикнув, наче хотів прочистити горло.

— Зачекався на мене, Данеле? — запитав тихим, скрадливим голосом.

— Ага, всі очі виплакав, — мугикнув хлопець собі під ніс і пожбури́в у співрозмовни-

ка покривалом, яке валялось жужмом на підлозі, — мовляв, прикрий сором. — Ото лише надумав тебе згадати, аж раптом... «Згадай про гі...»

— Но-но, Данеле, — штрикнув у його бік тонким випещеним пальцем чоловік, — не заривайся. Ми з тобою разом свиней не пасли.

У Данелових очах спалахнув вогник: він терпіти не міг, коли йому вказували на його місце чи натякали на якусь ієрархію. Та якби не він, цей сухар давно загнувся б! І так усі найважливіші справи на собі тягне. Ох він йому зараз вривав би! Але ще не час...

— Ти з чимось конкретним чи просто побазікати? — огризнувся хлопець, та погляд його перечепився через власне відображення у величезному дзеркалі на стіні. Данел мимоволі замилувався.

— На біса ти мені здався? Вік би тебе не бачити! — чоловік, загорнувшись у ковдру, як у римську тогу, скочив на підлогу.

— Вік, Аввалоне, у нашому з тобою випадку, — це надто мало...

— Досить філософствувати! — різко перебив його чоловік. — Як там твоя підопічна? Є якісь зрушення?

Данел скрипнув зубами, бо його вже починав дратувати наказовий тон співрозмовника, але вирішив не нагнітати.

— Зробив усе якнайкраще. Підіслав до дівулі найгарнішого з наших посіпак — із тих, що продалися за модні лахи й бабосики. А він, чортяка, вміє у себе закохати. Ох, яка вона зараз розлючена! А до того пройшла всі стадії: відчай, апатію, сльози, — молодик загинав по черзі пальці. — Все як книжка пише.

— Ну, гляди мені. Нам не потрібні звичайні завивання і соплі. Треба вчинків. І фатальних. Незворотних. Як я розумію, дівка зараз на краю прірви. Наступний крок має бути тільки вперед, чув? І мені байдуже, зробить вона його сама чи ти її підштовхнеш.

— Яволь, майн фюрер! — Данел виструнчився і виставив руку вперед.

— От блазень... — Аввалон сплюнув убік, а потім скинув із себе покривало, хитнувся біля підвіконня й полетів спиною вниз. За мить вистрілив чорним птахом увись.

— Старий пер...

Раптом входні двері в будинку голосно грюкнули, обірвавши Данела на півслові. До кімнати, похитуючись, повільно увійшла дівчина.

Збоку могло здатися, що вона п'яна, причому не просихає вже не перший день. Худа, аж ребрами світить, у зім'ятому одязі, з масним і нечесаним волоссям, запаленими очима на півобличчя й тонкою рисою блідих, аж синюватих вуст — ось те, що першим кидалося у вічі.

Дівчина обвела порожнім поглядом кімнату, навіть не зауваживши чорного птаха, який вгніздився на купі одягу. У брудних черевиках, ступаючи по розкиданих речах, оминаючи потрощені меблі, підійшла до вікна і зачиила його. Здавалося, її сил вистачило тільки на це. Затим дівчина втомлено притулилася чолом до холодної шибки. Тепле повітря вивалося з її ніздрів поривчасто, залишаючи на склі захукану доріжку. На тому місці дівчина акуратно вивела сердечко, а потім кривою тріщинкою розділила його навпіл. Притулила руку до лівого боку, наче намагалася вгамувати ниючий біль за грудиною, однак ліпше не стало. Ні вино, ні робота, ні нестримні веселощі — ніщо не приносило полегшення чи забуття. Витягнула з кишені смартфон, шукаючи серед контактів потрібний. Тицьнула на напис «Коханий» і завмерла в очікуванні почути рідний голос. Та після одного гудка запала